

— kötelezze a Ciprusi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság azt állítja, hogy a ciprusi energiahatóság a Vasilikóban található hőerőmű negyedik egységének tervezésére, beszerzésére és megépítésére vonatkozó szerződésre irányuló 40/2005. sz. közbeszerzési eljárással megsértette a 93/38/EGK és a 92/13/EGK irányelvet.

A 93/38 irányelv 4. cikke (2) bekezdésének és 31. cikke (1) bekezdésének megsértését illetően a Bizottság azt állítja, hogy a jogsértés azon indokokra vonatkozik, amelyek miatt elutasításra került a panasztevő ajánlata, és amelyek miatt győztesnek minősítették a versenytárs ajánlatát az ajánlati felhívásban nem egyértelműen említett feltétel alapján.

A 92/13 jogorvoslati irányelvet illetően a Bizottság azt állítja elsősorban, hogy az ajánlatkérő hatóság megsértette a 92/13 irányelvet a hatékonyság irányelv által követett célkitűzésének fényében értelmezve, mivel magatartása bizonytalan helyzetet teremtett a panasztevő ajánlatának elutasítására vonatkozó indoklás értelmezésével kapcsolatban, másodsorban pedig az ajánlatkérő hatóság nem indokolhatja határozatát az értékelésről készült jelentésre történő puszta utalással.

(¹) A vízügyi, energiaipari, szállítási és távközlési ágazatokban működő vállalkozások beszerzési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1993. június 14-i 93/38/EGK tanácsi irányelv (HL L 199., 84. o.; magyar nyelvű kiadás 6. fejezet 2. kötet 194. o.)

(²) A vízügyi, energiaipari, szállítási és távközlési ágazatokban működő vállalkozások beszerzési eljárásairól szóló közösségi szabályok alkalmazására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1992. február 25-i 92/13/EGK tanácsi irányelv (HL L 76., 14. o.; magyar nyelvű kiadás 6. fejezet 1. kötet 315. o.)

2009. július 8-án benyújtott kereset — Európai Közösségek Bizottsága kontra Magyar Köztársaság

(C-253/09. sz. ügy)

(2009/C 233/10)

Az eljárás nyelve: magyar

Felek

Felperes: Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: R. Lyal és Ritzné Talabér K., meghatalmazott)

Alperes: Magyar Köztársaság

Kereseti kérelmek

— Az Európai Közösségek Bírósága állapítsa meg, hogy a Magyar Köztársaság azzal, hogy egy másik államban fekvő lakástulajdon helyett történő magyarországi lakástulajdonvásárlást kedvezőtlenebb bánásmódban részesíti, mint a Magyarországon fekvő lakástulajdon helyett történő magyarországi lakástulajdonvásárlást, nem teljesíti az EK-Szerződés 18., 39. és 43. cikkéből, valamint az EGT-Megállapodás 28. és 31. cikkéből eredő kötelezettségeit;

— kötelezze a Magyar Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen kereset tárgya az a magyar illetékjogi rendelkezés, mely a belföldön vásárolt lakás tulajdonjogának megszerzésekor fizetendő illeték alapjának megállapítása során a vásárolt lakás forgalmi értékéből kizárólag a belföldön eladott lakás értékének levonását teszi lehetővé.

Ezen szabályozás ellentétes a személyek szabad mozgásának és a letelepedés szabadságának az EK-Szerződés 18., 39. és 43. cikkében, valamint az EGT-Megállapodás 28. és 31. cikkében foglalt alapelvével.

A fent nevezett közösségi jogi rendelkezéseknek az a céljuk, hogy megkönnyítsék a Közösség tagállamainak állampolgárai számára, hogy a Közösségen belül bárhol tetszőleges típusú kereső tevékenységet folytassanak, s egyben tiltják azokat az intézkedéseket, amelyek következtében a Közösség valamely tagállamának azon állampolgárai, akik a szabad mozgás jogával élve egy másik tagállam területén kívánnak gazdasági tevékenységet folytatni, hátrányos helyzetbe kerülhetnek. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az olyan intézkedések, amelyek megakadályozzák, vagy visszatartják valamely tagállam állampolgárait attól, hogy a szabad mozgáshoz való jogukat gyakorolva elhagyják származási országukat, e szabadság akadályait képezik, még abban az esetben is, ha állampolgárságtól függetlenül alkalmazandók.

Márpedig a kifogásolt magyar illetékjogi szabályozás ilyen intézkedésnek tekintendő. Az illetékkedvezmény megvonása következtében ugyanis azok a külföldi, vagy magyar állampolgárok, akik a szabad mozgáshoz fűződő jogukkal élve egy ideig másik tagállamban éltek és ott lakástulajdon szerezték, kisebb készletet fognak érezni arra, hogy Magyarországon lakástulajdon szerezzenek, mint azok a magyarországi lakosok, akik belföldön található lakásuk helyett vásárolnak új lakást. A magyar szabályozás ezáltal nyilvánvalóan alkalmas arra, hogy eltántorítsa más tagállamok állampolgárait a Magyarországon történő letelepedéstől. A Bizottság álláspontja szerint azok a személyek, akik a korábbi lakóhelyük szerinti államban már esetleg fizettek hasonló mértékű illetéket lakástulajdonuk megvásárlásakor, ugyanabban a helyzetben vannak, mint azok, akik Magyarországon vásárolták meg korábbi lakástulajdonukat. Következésképpen ezen személyeket azonos bánásmódban kell részesíteni. Mivel a magyar szabályozás ezzel szemben a valamely másik tagállamban lévő lakásukat magyarországra cserélő lakásvásárlókat kedvezőtlenebb helyzetbe hozza a korábban is belföldi lakástulajdonnal rendelkező lakásvásárlókkal szemben, objektíve hasonló helyzeteket eltérő módon kezel, és ezáltal diszkriminatív szabályozást valósít meg.

A jelen jogsértés egyetlen, a Magyar Köztársaság kormánya által felhozott érveléssel sem igazolható.

Először is, ami az adórendszer koherenciájának megőrzésére vonatkozó kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben nem fedezhető fel közvetlen összefüggés a szóban forgó illetékkedvezmény és az e kedvezmény valamely meghatározott adókiivetés által történő kiegyenlítése között — ami pedig

feltétele annak, hogy az adórendszer koherenciájának megőrzése iránti igény az alapvető szabadságok gyakorlásának indokolt korlátozását képezhesse. Pénzügyi szempontból a második lakástulajdon megszerzése és az illetékfizetési kötelezettség, valamint az első lakás megvásárlása és az akkor megfizetett illeték között közvetlen kapcsolat nem áll fenn, azokat csupán a magyar jogalkotó kapcsolta össze.

Végül pedig, ami a magyar kormány azon érvét illeti, hogy a másik tagállamban eladott ingatlan és az annak megvásárlásakor megfizetett illeték figyelembe vétele, valamint az ennek során elkövetett esetleges visszaélések megelőzése komoly igazgatási nehézségeket okozna, a Bizottság rámutat arra, hogy ezek a potenciális igazgatási nehézségek semmiféleképpen nem indokolhatják a közösségi jog által garantált alapszabadságok megsértését. A Magyar Köztársaságnak nyilvánvalóan lehetősége van előírni bizonyos követelményeket a szükséges adatok beszerzése érdekében, ám ezek a követelmények az elérni kívánt célhoz képest nem lehetnek aránytalanok.

Az Elsőfokú Bíróság (hatodik tanács) T-23/07. sz., Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co.KG kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) ügyben 2009. április 29-én hozott ítélete ellen a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) által 2009. július 15-én benyújtott fellebbezés

(C-265/09. P. sz. ügy)

(2009/C 233/11)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) (meghatalmazott: G. Schneider)

A másik fél az eljárásban: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co.KG

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- utasítsa el az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának 2006. november 30-i határozatával (R 808/2006-4. sz. ügy) szemben benyújtott keresetet, másodlagosan utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé döntéshozatalra;
- kötelezze az eljárásban résztvevő másik felet az első- és a másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen fellebbezés az Elsőfokú Bíróság azon ítélete ellen irányul, amely hatályon kívül helyezte az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának az ellenérdekű félnek az „a” jel közösségi védjegyként történő lajstromozására irányuló kérelmét elutasító, 2006. november 30-i határozatát. Az Elsőfokú Bíróság azon az állásponton volt, hogy a fellebbezési tanács azzal, hogy a megjelölés megkülönböztető képességének hiányára következtetett csupán abból, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölés a Times New Roman karakterkészletbe tartozó betűhöz képest nem tartalmaz grafikai módosításokat vagy díszítéseket, anélkül hogy elvégezte volna annak konkrét vizsgálatát, hogy az a referenciaközönség felfogása szerint alkalmas-e a kérdéses termékeknek a felperes versenytársaitól származó termékektől való megkülönböztetésére, helytelenül alkalmazta a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

Fellebbezési jogalapként a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkoznak. Az OHIM azon az állásponton van, hogy az Elsőfokú Bíróság három szempontból is helytelenül értelmezte ezt a rendelkezést.

Először is az Elsőfokú Bíróság álláspontjával ellentétben a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjának vizsgálata szempontjából a megjelölések megkülönböztető képességét nem kell mindig konkrét, az egyes árukra irányuló vizsgálattal megállapítani. Az ítélkezési gyakorlat a megjelölések egyes kategóriái (pl. térbeli megjelölések, színvédjegyek, jelmondatok, doménnevek) tekintetében megengedte, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti konkrét megkülönböztető képesség vizsgálata a fogyasztói észlelésre vonatkozó általános kijelentések és annak feltételhez kötése alapján történjen, és ennek során gyakran lemondott a bejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások konkrét vizsgálatáról. Az ítélkezési gyakorlat azt is elismerte, hogy a megjelölések egyes kategóriái esetében konkrét megkülönböztető képesség rendszerint csak használat révén szerzhető meg.

Másodszor, az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy a megkülönböztető képesség vizsgálata előrejelzést tartalmazó döntés, és ezért mindig találgatás jellegét ölti.

Harmadszor, az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg a bizonyítási terhet a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjának vizsgálata keretében, mivel azt feltételezte, hogy az OHIM-nak a bejelentett megjelölések hiányzó megkülönböztető képességét mindig konkrét tényekre történő hivatkozással kell megmagyaráznia. A lajstromozási eljárás közigazgatási eljárás és nem kontradiktórius eljárás, amelyben az OHIM-nak bizonyítania kellene a kizáró okokat a bejelentőnek. Ha a felperes arra hivatkozik, hogy a bejelentett védjegy az OHIM álláspontjával ellentétben megkülönböztető képességgel rendelkezik, akkor a felperesnek kell konkrét és megalapozott adatokkal alátámasztania, hogy a bejelentett védjegy önmagában megkülönböztető képességgel rendelkezik vagy azt használat révén megszerezte.